

„Ako pijejo kavo one gospe tam v mamini sobi, zakaj bi je ne pila tudi jaz in pa ta gospoda, ki je zbrana pri meni?“

In da bi bila Ivanka bolj čestljiva gospodinja, si je pokrila glavo z belo avbo stare matere in na nos si je nateknila njena očala. Oboje ji je bilo sicer mnogo preveliko, a bila je videti čestljiva, kakor si je želela.

Potem je posedla okolo sebe kar po tleh svoje ljube znance in jim je skuhala kave ter jo nalila v skudelice, majhne in lične, naprstnikom enake. Sama je sedla med nje in jim je pripovedovala vse mogoče in nemogoče stvari, pol pametno in pol otročje, kakor je pač vedela.

Nič ji ni bilo žal, da ni smela med gospe. Sedaj je bila vsaj sama gospodinja, ki je imela prvo in zadnjo besedo.

Labodi.

*Po zeleni reki
plavajo labodi,
za goró sneženo
zlato solnce gre...*

*Tiho v mrak večerni
pojejo labodi —
pred jutranjo zoro
tja gredo za goro,*

*kjer vetriči lahni
so večerni kralji,
in kraljica mlada,
vsa v zeleni halji...*

Osojski.